

L'amiga censura

Alvar Maduell

Periodista

La censura té molts amics, té molts amants. Entre nosaltres i avui en dia. Fins en ple període de democràcia oficial d'esquerres. Passa, però que molts d'aquests amics volen ser-ne amics, però amics secrets. No els agrada que els diguin públicament que són amics de la censura. Els agrada que els diguin que esta a favor de la llibertat d'expressió i de la llibertat d'opini3n. Els agrada més que els ho diguin que no pas estar-hi. Sobretot quan estan a favor de la llibertat d'expressió significa difondre criteris no coincidents amb els propis.

Jo m'he vist censurat en tota mena de règims, i en tota mena de publicacions. Fa pocs mesos vaig sofrir una elegant censura de «La Vanguardia». Tot-hom sap que «La Vanguardia» és un gran diari, i molta gent sap quina línia d'interessos defensa «La Vanguardia». Allò que jo

vaig escriure no va plaure als responsables de mantenir la línia d'aquell diari, i m'ho van suprimir. Fa pocs mesos, repeteixo. En plena democràcia, i en plena vigència del text de la Constitució que defensa obertament la llibertat en aquestes qüestions. Lamentes la manca de fidelitat als principis que en públic manifesten sostenir, però comprens que «La Vanguardia» és una gran institució, molt superior a un pobre escriptor particular, i el pobre escriptor calla.

Però la censura d'avui ha estat molt més greu. Resulta que l'associació de pares d'una escola determinada publiquen un butlletí. Van demanar-me un article d'una mida determinada que tractés del tema de les darreres eleccions. Jo els vaig anticipar que en aquell moment m'hagués agradat més parlar de la visita de Joan Pau II a Catalunya, però van insistir que el tema havia de ser el de les darreres eleccions. Vaig objectar que el meu punt de vista seria

molt personal, però van replicar que no hi feia res, que el tema interessava. A l'hora de la veritat, avui precisament, em comuniquen que el consell de redacció del butlletinet havia considerat que l'article era impubliable i no l'havien publicat. Val a dir que fer un article costa unes hores de feina, i que l'autor l'havia redactat per tal de contribuir altruïstament al sosteniment d'una premsa minoritària, deficitària, però que contribueix a la pràctica difusió de la nostra cultura, sense cap mena d'interès pecuniari ni de fama, per tal com d'entrada se sabia que el treball és gratuït i que els lectors no són pas multitudinaris. I el trist és que si hagués escrit l'article dient una cosa més plaent al consell de redacció, aquest article hagués estat publicat, però com que l'opini3n defensada no coincidia amb la majoritària, l'article ha estat censurat, tirat al cove, i els membres del consell de redacció proclamaran de seguida als qua-

tre vents que són gent oberta, gent avançada, gent d'esquerra i gent democràta. I el pitjor de tot és que potser s'ho creuran.

Repeteixo que en els meus ja llargs anys d'escriure ha sofert toma mena de censures. Malgrat considerar-me escriptor mesurat i civilitzat. Amb els meus punts de vist és clar, però que, com a tals, no traeixen les normes de convivència. No he estat censurat per les formes, sinó pels continguts. I per una sèrie de persones que dirieu que no pot ser. I que algunes tenen el desvergonyiment de presentar-se en públic com a democràtes de tota la vida, i defensors dels drets humans des de la més fosca resistència clandestina.

Quan el senyor Gabriel Arias-Salgado aplicava la censura, la cosa no produïa massa estranyesa perquè el senyor Gabriel Arias-Salgado defensava la censura en discursos públics. Molts en sortien perjudicats, però ningú no anava enganyat.

Ha estat en l'època de la transició, de la democràcia i de l'anomenat «canvi» quan la censura causa més sorpreses. Que una persona o un consell de redacció autoconsiderat d'esquerres apliqui els mateixos procediments franquistes de censura de les opinions alienes, quan en teoria consta que hauria d'aplicar els drets humans i els facultats reconegudes en la Constitució, és una contradicció depriment, esclafadora. Més val la coherència dels dictadors, que la incoherència dels etiquetats democràtes i amics del poble.

Més que amics del poble són amics de la censura. Però amics amagats, amants secrets. No els agrada gens que els divulguis les seves debilitats. I si poden, no sols el censuraran un escrit, sinó que et privaran d'escriure. Et quedarà sense veu. El poder corca, i fins el que només tenen una miqueba de poder pateixen aviat la temptació de fer-se amics de la censura.

¿Devaluación igual a inflación?

Manuel Julián Giner

Economista

A casi nadie le ha cogido por sorpresa la pasada devaluación de la peseta en un ocho por ciento respecto del dólar y las principales divisas extranjeras que nuestro recién nombrado ministro Sr. Boyer acaba de tomar; en los principales mercados de futuros de Europa la peseta venía ya costando algo más de un siete por ciento más barata que su cotización oficial al día y ésta ha sido la referencia que ha tomado el Sr. ministro para escoger el porcentaje del 8%, ha sido pues la mínima devaluación posible para acoplar el cambio oficial al que marca el propio mercado internacional.

Así pues todos los productos que importamos, a partir de ahora nos van a costar un ocho por ciento más caros, esto no tendría demasiada importancia si el importe de productos importados fuera relativamente bajo y el importe de lo exportado fuera eleva-

do; pero no es éste el caso de nuestro país, el déficit comercial para el año 1982 ascenderá a más de un billón de ptas., con estos datos lo más probable es que el índice de inflación correspondiente al mes de diciembre haga un tirón hacia arriba de importancia.

Nuestros bolsillos ya lo han podido constatar de una manera muy elocuente cada vez que damos vuelta al tapón del depósito de gasolina, y próximamente se va a notar aunque de una manera más progresiva en prácticamente un 90% de artículos de consumo diario.

En el programa económico del partido en el poder, no obstante, se hacía referencia a un objetivo prioritario que era la contención de la inflación y a su disminución hasta llegar al nivel medio de los países de la O.C.D.E., que es como decir al de los países industrializados. ¿Cómo se entiende pues esta medida de la devaluación y qué objetivos persigue, pues parecen opuestos a los expresados en su plan económico?

Los objetivos principales han sido a mi juicio los que han llevado al Gobierno a la devaluación de nuestra divisa, el primero ha sido frenar la continuada pérdida de moneda extranjera que el Banco de España debía continuamente sacar de sus arcas para mantener un tipo de cambio por encima del normal del mercado, esto sólo se conseguirá disminuyendo el consumo de productos importados por encima de este ocho por ciento, el segundo objetivo es promocionar la producción nacional haciendo más competitivos nuestros productos en el exterior, en este sentido habrá sido un éxito la medida si consigue una reducción del déficit comercial en un plazo corto, ello supondrá en cierta medida una reactivación sobre todo del sector industrial aunque muy limitada.

La parte negativa de la medida es pues el aumento en espiral que van a sufrir los precios. ¿Cuál ha sido la medida que ha tomado el gobierno para contrarrestar los efectos inflacionarios de la devaluación? Pues ha obligado a los bancos y entidades financieras a aumentar en un punto el porcentaje o coeficiente de caja inmovilizado y sin interés en la cuenta especial abierta a estos efectos en el Banco de España. Esto ha supuesto una inmovilización de 140.000 millones de ptas. (95.000 millones para los bancos y 45.000 millones para las cajas) que a partir del 14 de este mes les darán una rentabilidad nula frente al 16% de promedio que les iba dando hasta hoy. Se trata ahora de suponer que este drenaje en la oferta monetaria sea capaz de neutralizar los efectos inflacionarios de la devaluación, si se consigue o no se consigue ya es harina de otro costal, el tiempo lo dirá.

De lo que no hay duda es que la primera factura que han pasado los socialistas ha sido a los bancos y a las cajas de ahorro que verán disminuir sus beneficios en más de 20.000 millones de ptas. anuales.

El Sr. Boyer ha tomado pues con mano firme las riendas de la economía nacional, creo que esto es bueno, pues no hay nada más nefasto que la inconcreción y la indeterminación de que ha hecho gala en los dos últimos años el gobierno de U.C.D.; no obstante lo principal está por hacer y creo que es la elaboración de un marco de medidas a medio plazo que pueden garantizar al inversionista la recuperación de su capital y dar confianza a los que hoy por hoy llevan la dirección de los medios de producción que son los empresarios, bienvenido pues Sr. Boyer y démosle un margen de confianza, aunque de todas maneras a todos, nunca mejor dicho, nos tocará pagar la factura.